

Nog eens iets over bedrijfskernen

Als twee hetzelfde zeggen, is het nog lang niet noodzakelijk dat ze ook beiden hetzelfde bedoelen. Het komt zelfs meermalen voor, dat de een precies het tegengestelde van de ander bedoelt. B.v., wanneer Beel het heeft over de vrijheid van Indonesië, dan bedoelt hij naar alle waarschijnlijkheid gans iets anders, dan het beeld hetwelk Soekarno voor ogen zweeft, wanneer deze spreekt over „Indonesia Merdeka“. Dit is ook het geval met de Indonesische arbeider uit de dessa, die in de afgelopen jaren met de daad heeft getoond, dat hij nog wel iets anders kan zijn als uitbuitingsobject van een koloniaal kapitalisme. Hij heeft o.a. getoond, zelf bedrijven te kunnen beheren. Voor hem hebben de woorden „Indonesia Merdeka“ zeker een andere betekenis.

Soortgelijk is de situatie ook voor ons, wanneer vooral in de laatste tijd, gesproken en geschreeven wordt over de begrippen bedrijfsorganisatie en bedrijfskernen. Ook hier geldt, wanneer twee hetzelfde zeggen, behoeven zij niet hetzelfde te bedoelen.

Van regeringszijde, via de Stichting v. d. Arbeid, de erkende vakbeweging en het werkgeversverband, is men reeds geruime tijd doende een bedrijfsorganisatie in het leven te roepen. Tot op heden zonder eigenlijk veel verder te komen dan die plannen. Wat weer een gevolg is van het feit, dat de meningen, hoe een en ander er uiteindelijk zal komen uit te zien nogal ver uiteen lopen. De een zweeft voor ogen een soort corporatief organisme, bestemd in de eerste plaats om de godsvrede in de bedrijven te verzekeren en waarin, naast de werkgever, het gehele bedrijfspersoneel, van directeur tot jongste bediende, zijn samen gebracht.

Dit instituut zal zich dan uitsluitend hebben te bemoeien met sociale voorzieningen in het bedrijf en in de gezinnen van het bedrijfspersoneel. Zoals b.v. het aanbrennen van een wasgelegenheid, schaflokaal, etc. Het zo mogelijk hulp verstrekken in het gezin van een bedrijfsarbeider, welke door ziekte of anderszins in moeilijkheden is geraakt.

De feitelijke bedrijfsleiding is voor dit organisme taboe. Op welke wijze de productie zal worden geregeld, wat geproduceerd kan en zal worden, loon- en arbeidsvoorwaarden, zijn allen onderwer-

pen, waarover deze instantie geen zeggenschap heeft. Hoogstens mag men wel eens een advies uitbrengen over de loon- en arbeidsvoorwaarden. Maar of dan met het verstrekte advies rekening zal worden gehouden, is een tweede kwestie.

Van de andere zijde, in dit geval de vakbeweging, is men het in grote trekken weliswaar met het ontwerp eens, doch men wil wat men noemt een grotere vinger in de pap hebben. Men begrijpt, dat de arbeiders nu niet direct er op gearchmeerd zullen zijn met een dergelijk instituut verrijkt te worden. Men wil het daarom meer aantrekkelijk en aanvaardbaar maken en dus de arbeiders, via de erkende vakbeweging natuurlijk, wat meer zeggenschap doen verkrijgen. Al is het dan ook maar in schijn, wil men aan het te scheppen instituut wat meer medezeggenschap geven bij de bespreking omtrent loon- en arbeidsvoorwaarden, voorstellen tot productie-verhoging etc. Kortom, men wil het toekomstige organisme wat meer „democratiseren“.

Dat een dergelijk instituut slechts een caricatuur is van wat verstaan moet worden onder bedrijfsorganisatie, behoeft geen nader betoog. Met een dergelijke organisatie bereikt men alleen, en dat is natuurlijk toch het doel, dat de arbeider het laatste beetje zeggenschap verliest en volledig ondergeschikt wordt gemaakt aan de staatsorganen, Stichting v. d. Arbeid, erkende vakbeweging.

In de laatste dagen is er nog een instantie bijgekomen, welke eveneens de mond vol heeft over bedrijfsorganisatie, bedrijfskernen, etc. Met de Kerstdagen heeft de C.P.N. haar jaarlijks congres gehouden en als uitlooiel daarvan werd een resolutie aangenomen inhoudende, dat de partij in het komende jaar zich meer en intensiever had in te stellen op de bedrijven, over moest gaan tot het oprichten van kernen in de bedrijven en het uitgeven van bedrijfskranten. Voordien was de belangstelling van de zijde der C.P.N. weliswaar al intensiever geworden, was men b.v. in de Rotterdamse haven al overgegaan tot de uitgifte van een z.g. bedrijfskrant, op dit congres werd het echter slechts als de algemene lijn van de partij vastgelegd.

Vanwaar deze belangstelling? Welke betekenis moeten we aan deze nieuw op te richten bedrijfskernen hechten? Laten we er allereerst de aandacht op vestigen, dat er dit jaar verkiezingen aantocht zijn. We zullen dus weer kunnen genieten van de edele verkiezingswedijver der diverse partijen. Alles en ieder moet ondergeschikt worden gemaakt aan de verkiezingspropaganda en wat dankbaarder dan zich de pionier te betonen de heersende ontevredenheid in de bedrijven? Daarnaast moet men rekening houden met nog een andere factor van betekenis. De C.P.N. noemt zich weliswaar Communistische Partij Nederland, haar directieven ontvangt zij echter uit Moskou. De generale lijn van elke stalinistische partij wordt rechtstreeks van daaruit bepaald. Een van die directieven is agitatie, met alle middelen, tegen de plan-Marshall. Niet in de eerste plaats omdat het arbeidersbelang in tegenstelling staat tot dit plan doch omdat dit plan niet strookt met de imperialistische plannen van Moskou. Derhalve agitatie in de bedrijven; trachten op alle mogelijke en onmogelijke manieren het plan te dwarsbomen en zo mogelijk onmogelijk te maken. En, omdat dit plan werkelijk tegen de belangen van een vrij arbeidersbeweging indruist, zal het bovendien nood de schijn wekken, alsof de C.P.N. de voorvechter van de arbeidersklasse is.

Nogmaals, wanneer twee hetzelfde zeggen, bedoelen zij nog niet hetzelfde. Wanneer wij arbeiders spreken over de noodzaak van kernvorming in de bedrijven, wanneer wij onze mede-arbeiders opwekken zich te her-oriënteren, dan bedoelen wij daarmee de opbouw van een nieuwe strijdorganisatie. De opbouw van een nieuwe strijdorganisatie. Van onderop, onder eigen leiding. Niet ten voordele van de een of andere vakbeweging, of parlementair-politieke partij, doch ten bate van onze eigen klasse. Teneinde betere levensomstandigheden te scheppen en uiteindelijk een andere betere maatschappij.

Daarom meenden wij dit artikel te moeten schrijven als een waarschuwing voor onze mede-arbeiders. Pas op voor de vinken op het lokketouw, al fluiten ze ook nog zo mooi. Geen bedrijfsorganisatie onder staatscontrole, geen kernvorming onder leiding van de C.P.N. of welke politieke partij dat ook. Vormt zelf in de bedrijven onder eigen leiding uw kernen en strijdorganisaties.

4 FEBRUARI 1948

PRUS 12 CENT

8e Jaergang No. 7

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A. dan

Het communistisch Manifest

Dezer dagen is het honderd jaren geleden, dat door de Internationale Communistenbond het Communistisch manifest werd uitgegeven, dat in haar opdracht door Marx en Engels was samengesteld. De burgerlijke-sociaal-democratische en stalinistische pers heeft zich gehaast daaraan aandacht te besteden. Duizenden malen doodverklaard, te vuur en te zwaard bestreden, moet zelfs na honderd jaren de burgerlijke pers schrijven over het historisch materialisme, dat voor het eerst of welhaast voor het eerst in dit manifest de grondtoon vormde in de verklaring van de toen komende en groeiende strijd voor het communisme.

Ook voor ons bestaat er aanleiding een ander op te merken over de waarde en de betekenis van het manifest. Maar anders dan alle anderen, zullen wij niet in de allereerste plaats ons moeten afvragen, of de inhoud ervan juist, of onjuist is gebleken in verband met de ontwikkelingsgang van maatschappij en klassen. Het maakt op ons zelfs een wat bespottelijke indruk, dat de grote pers bij deze herdenking zich opnieuw, voor de zoveelste keer, bezig houdt met een geschriftje, dat een hoopje illegaal werkende en samenkomende revolutionairen honderd jaren geleden uitgaaf, om toch als het er op aankomt, opnieuw de haars inzichten onjuiste inzichten daarvan aan te tonen. Daaruit alleen blijkt reeds de grote betekenis van het document, want waarom is het niet als tienduizenden geschriften in de historische vergetelheid weggezonden?

Nog altijd „waart het spook van het communisme door Europa“, thans zelfs over de gehele wereld. En konden Marx en Engels tegenover het sprookje van het spook vaststellen, dat het hoog tijd werd, dat de communisten hun denkbeelden, hun doeleinden, hun tendens voor de gehele wereld blootlegden, de bezittende, de heersende klassen van de gehele wereld weten nu, dat de denkbeelden omtrent de strijd om het communis-

me nu meer dan ooit een voedingsbodeme gaan vinden, in de omstandigheden waarin maatschappij en arbeidende klasse zich bevinden. Dat is de oorzaak in de allereerste plaats, dat de persidders van nu, naast het spook, ook de niet verwezenlijke profetie van het manifest menen te moeten stellen.

Daarbij komt, dat velen dier schrijvers niet beseffen waarin de grote betekenis van het manifest is gelegen. Zij begrijpen niet, dat die gezocht moet worden in het feit, dat de strijd om het communisme werd gehaald uit de nevelen van idealisme, wenselijkheid, schone letteren, theorie van de enkeling en overtuiging van alle „redelijk denkende mensen“, ongeacht hun plaats, en dat het probleem Communisme daarmee werd geplaatst in het bruisende leven van maatschappij en klassen.

Zij begrijpen niet, of niet reëel, dat Marx en Engels nimmer uitgingen van vaste onveranderlijke waarheden, doch dat zij ook de verhoudingen van mensen, klassen en maatschappij zagen in voortdurende beweging, in een voortdurende ontwikkeling op de grondslag van de ontwikkeling van de productiekrachten. Alleen daardoor kunnen zij er toe komen, onjuiste profetieën te constateren. Zij stellen denkbeeldige vaste begrippen van Marx en Engels en vergelijken die met de „vaste“ uitkomsten van maatschappij en z.g.n. arbeidersbeweging, waarbij dan met dit laatste niet zozeer worden bedoeld de werkelijke bewegingen van de arbeidersklasse, dan wel de organisatievormen, die in een zekere periode van de klassenstrijd in het maatschappelijk leven zijn ontstaan.

De uiteenzetting, waarbij de strijd om het communisme en de strijdende arbeidersklasse oorzakelijk met elkaar werden verbonden, vangt in het manifest aan met de woorden: De geschiedenis van iedere maatschappij tot nu toe, is een geschiedenis van klassenstrijden. Zeer compact wordt dan verklaard, hoe elke

klassestrijd als grondslag had de beheersing van de productiemiddelen door de heersende klasse, waarop de uitbuiting van de andere klassen berustte. Maar de ontwikkeling van de productiemiddelen brachten steeds na een zekere periode, de noodzakelijkheid met zich mede, dat de verhoudingen waaronder wordt geproduceerd zich moeten wijzigen. Bestaande maatschappelijke orden gaan ten onder, nieuwe ontstaan. Heersende klassen gaan onder of worden op grond van de nieuwe eisen, die de verder ontwikkelde productiekrachten stellen, op zij geschoven door opkomende nieuwe klassen. En steeds ging strijd in wezen om de beheersing van de productiemiddelen. Zo kan het niet anders, of de inzichten van elke klasse zijn ten nauwste verbonden met de taak, die zij in het maatschappelijk leven vervult en de positie en de plaats die zij in het historisch verband neemt.

De betekenis van het communistisch manifest moet daarom worden gezien, in het voor het eerst vaststellen van het wetenschappelijk inzicht, dat de strijd van de uitgebuite arbeidersklasse uiteindelijk gaat om haar beheersing van de productiemiddelen, om het collectieve bezit daarvan, om het communisme. En voorts, dat die strijd een historische noodzakelijke periode is in de geschiedenis van de maatschappij, als een geschiedenis van klassenstrijden.

Wij zouden nog heel wat kunnen opmerken over zo vaak bestreden passages in het geschrift, zoals over de z.g.n. „Verelendungstheorie“. Tegenover het betoog van zo velen, dat de arbeidersklasse in stede van grotere ellende, een stijgende welvaart verkregen heeft, zouden wij het feit willen stellen, van de rampzalige omstandigheden waaronder tientallen miljoenen als gevolg van het hedendaagse kapitalistische barbarisme moeten leven.

Maar het gaat er niet om bij de waardebepaling van het manifest, of het inzicht van Marx en Engels toenmaals voor de volle honderd procent klaar was. Reeds in het eerste hoofdstuk wordt dienaangaande vastgesteld: „Het proletariaat maakt verschillende tijdperken van ontwikkeling door.“ En duidelijk moet het voor elk klassestrijder worden, dat

De Int. Fed. van Bedrijfskernen en de arbeiders-Meidag

De plaatselijke groep Amsterdam van de I.F.B.K. en naar wij vernemen in navolging daarvan ook de Haagse groep, heeft besloten de organisatie ter hand te nemen van de viering van de arbeiders-meidag. In verband daarmee hebben de organisaties van die plaatsen van de Nederlandse Bond van Vrij Socialisten en van de Communistenbond Spartacus in die plaatsen afgezien van het organiseren van eigen bijeenkomsten op die dag.

Dit besluit juichen wij van harte toe. Er blijkt uit, dat bij deze organisaties de wil aanwezig is, te pogen de Meidag te plaatsen in het teken waarin zij behoort te staan. In de loop van de jaren is door sociaal-democratie en stalinisme deze dag van internationale klassenstrijd steeds meer gemaakt tot een traditionele dag waarop deze socialistische groeperingen eigen geld verzamelden om een of meer redevoeringen aan te horen over eigen doel en organisatie. Dat werd ook in onze eigen organisatie aangevoeld en zo gingen er op den duur zelfs stemmen op, om met deze „traditie“ te breken, en geen Meidag te organiseren.

Zo op zichzelf zouden wij daarin verlies hebben gezien. Het komt ons voor, dat een vernieuwing van de arbeidersstrijd ook op de Meidag zijn invloed zou moeten doen gelden. Met andere woorden, dat in de toekomst pogingen zouden moeten worden geconstateerd en ondernomen om ook op de eerste Mei het zelfstandig in beweging komen van de massa's tot uitdrukking te brengen.

Wij moeten het genomen besluit niet overschatten, maar wij kunnen toch niet anders zien, dan dat de weg die Amsterdam en Den Haag nu op-

gaan, een stap in die goede richting is. Dat de Nederlandse Bond en Spartacus in verband daarmee terug traden om het nieuwe alle kansen te geven, was zeer goed gezien.

Het komt nu op een paar dingen aan. In de eerste plaats zouden wij de Amsterdamse en Haagse groep van de I.F.B.K. met klem willen aanraden, deze nieuwe weg bewust en konsekvent op te gaan. Plaats de komende Meidag in het teken van de klassenstrijd, niet in woorden, maar ook in de daad. Op de te houden vergaderingen zal de bedrijfsarbeider moeten verschijnen, zal de bedrijfsarbeider in de eerste plaats moeten spreken over zijn nood, zijn positie en zijn strijd. De I.F.B.K. zal zich tot de bedrijven moeten richten. Wat zij, de bedrijfsarbeiders, ondergaan en willen, moet door hun sprekers op de Meivergaderingen worden ver-

Ten laatste male

Aan onze postabonné's.

Dit is het vierde propaganda-nummer, het laatste voorlopig, dat U dubbel ontvangt. Reeds bereiken ons berichten, dat er met die extra nummers wordt gewerkt. Zet het door tot het einde; dit nummer, en dan..... oogsten.

Zoekt Uw proef-lezers op, doet er een woordje bij en maakt ze abonné. Geeft de resultaten op aan de administratie postbus 7046 Amsterdam Zuid 2.

tolkt, opdat die dag de eigen strijdeenheden worden bevorderd. Tijdig uitgezette en goed gestelde manifesten moeten duidelijk de opzet van deze bijeenkomsten verklaren.

Aan de andere kant moeten de leden van de Nederlandse Bond van Vrije Socialist en van Spartacus nu allermint denken, dat zij de organisatie van die dag maar aan de I.F.B.K. zullen overlaten. Ook zij staan, of behoren althans te staan temidden van de strijdende arbeiders. Het spreekt dus vanzelf, dat de I.F.B.K. op hen rekent, zoals zij rekent op de medewerking van alle klassebewuste arbeiders, die de zelfbeweging en zelforganisatie van de klasse voorstaan.

Wij hopen dat ook de Vereniging van Vrij-Socialisten besluit af te zien van een eigen bijeenkomst en de I.F.B.K. in haar pogen zal bijstaan.

En tenslotte, is dit initiatief niet navolgenswaardig in allerlei andere plaatsen? Men overweeg dat eens.

Wie nog proefnummers wil ontvangen, geve dat eveneens aan ons op.

Hoe gaan we verder? De agenten in Amsterdam, Den Haag en Rotterdam ontvangen nu op hun beurt vier weken, voor elke vaste weeklezer, een krant extra.

Weekabonné's, het wordt dus nu Uw beurt. Denkt reeds over de vraag: wie komt in aanmerking?

Denkt er om, 14 Febr. moet Uw extra krant een extra goed adres vinden. En dan..... na vier weken resultaten oogsten.

REDACTIE SPARTACUS.

elke fase van de maatschappelijke ontwikkeling juist nieuwe ervaringen verschaart en dat alleen een juiste hantering van de historisch-materialistische denkmethodes, het gebruik maken van die nieuwe ervaringen mogelijk zal maken. Zo seiden Marx en Engels in een voorwoord bij een nieuwe uitgave in 1872 zelf reeds vast:

„„zonderheid heeft de Commune van Parijs (van 18/1) het bewijs geleverd, dat de arbeidersklasse niet de gereedstaande staatsmachine eenvoudig in bezit kan nemen en voor haar eigen doeleinden in beweging kan zetten. Verder spreekt het vanzelf, dat de kritiek der socialistische literatuur voor thans onvolcomen is, omdat zij slechts tot 1847 reikt.

Zo werd dus ook door de ervaringen van de Parijse Commune voor de beide schrijvers van het manifest reeds duidelijk, dat de aanvankelijk daarin gebrachte opvatting, dat het proletariaat de productiemiddelen in handen van de staat zou centraliseren, teruggenomen moest worden.

De geschiedenis van de klassenstrijd heeft zo in de loop van honderd jaren ons weten verdiept.

Zoals reeds de commune als orgaan van het proletariaat naar het oordeel van Marx niet een parlementair, maar een werkend lichaam moest zijn, voltrekkend en wetgevend tegelijkertijd, zo maakten andere hoogpunten in de klassenstrijd aan de revolutionaire arbeiders duidelijk, hoe de strijd om de macht diende te worden gestreden en op welke wijze die macht dient te worden uitgeoefend. In de Russische revoluties van 1905 en 1917 en de Duitse van 1918 en de daarop volgende jaren, groeiden uit de massa's de arbeidersraden en sowjets, die steeds weer de instrumenten bleken waarmede macht gevormd en uitgeoefend kon worden.

Het verloop van de Russische revolutie leerde ons nog meer. Het gaat reeds niet op, de begrippen „staat“ en „proletarische staat“ zoals dit laatste door Marx en Engels vooral naderhand werd gebruikt, met elkaar te vereenzelvigen. Hoezeer zij en de gehele arbeidersbeweging ook worstelden met dit begrip „staat“, reeds in 1875 schreef Engels aan Bebel: „Wij zouden dus willen voorstellen, overal in plaats van staat „Gemeinwesen“, „gemeenschap“ te plaatsen, dat het franse „commune“ zeer goed kan vervangen“.

De Russische revolutie brak niet consequent met het begrip staat. Weldra werden de raden verkracht en opzij geschoven. Wat Marx in zijn geschrift: „De achtste Brumaire van Louis Napoleon“ in 1852 over de parlementaire republiek schreef: „zij zag zich tenslotte in haar strijd tegen de revolutie gedwongen met de onderdrukkingmaatregelen de middelen en de centralisatie van de regeermacht te versterken; alle omwentelingen volmaakten deze machine in plaats van haar te breken.....“ dat bleek zich zelfs ook voor te doen bij de z.g.n.

proletarische staat. Voor de bewuste revolutionairen werd het steeds duidelijker, dat de staat, onder welke benaming zij ook wordt opgediend, niet de bevrijding van de arbeidersklasse kan bevorderen, maar dat zij integendeel een steeds sterker macht wordt om de vergemeenschappelijking van de productiemiddelen tegen te gaan.

Het communistisch manifest is geschreven in het tijdvak van de eerste opkomst van het jonge industriële kapitalisme. Het was het tijdvak van het liberalisme en de vrije concurrentie, waarin ook de arbeiderskracht tot waar was geworden. Het document sluit daarop sterk aan. De arbeiderskracht koopbaar, was in dat tijdvak en nog lang daarna, de grondslag van de kapitalistische orde, de grondslag van de uitbuiting der arbeidersklasse door de individuele kapitalisten. Het latere monopolistische kapitalisme, de steeds sterker wordende staatsbemoediging in het economische leven, de pogingen tot autarkie onder staatsbeheersing (Hitler-Duitsland), maar ook het staatskapitalisme (Rusland), stellen het probleem van de verovering van de macht door de arbeidersklasse thans duidelijker voor ons dan tijdens het verschijnen van het Communistisch manifest. Het probleem van de waar arbeiderskracht verschijnt daarbij onder nieuwe vormen. Allerwegen komt aan de orde, dat de arbeiderskracht geen vrije waar meer is. Arbeidsplicht en overheidswang omtrent de voorwaarden waarop de arbeiderskracht door het proletariaat moet worden geleverd, stellen dit voor nieuwe opgaven en nieuwe strijdvormen.

Na honderd jaren denken wij met ont-

zag aan het geweldige werk, dat de historisch-materialistische denkers toen begonnen en in de loop van die jaren aan inzicht bouwden. Maar in volle overtuiging en met klem wijzen wij er op, dat dat alles slechts mogelijk was, doordat de klasse zijn strijd streed, zijn ervaringen opdeed.

Die ervaringen brachten ons tot de overtuiging dat de commune, het gemeinwesen, de gemeenschap, het communisme ontstaat in de strijd van de klasse zelf, dat eigen actiecomités, uitgroeiende tot arbeidersraden, niet alleen de strijdorganisaties van de arbeiders zelf zijn, maar dat zij ook de organen zijn waardoor de arbeidersklasse zelf eens zijn orde zal vestigen.

Met erkenning van alle zwakte van de klasse nu, zien wij de problemen helderder dan onze grote voorgangers. Dat was niet aan gaan, dat er wat verdiend wordt, er ook aan de wederopbouw gewerkt wordt. Loop maar eens door de stad en je ziet rondom allemaal van die grote reuze panden van bankgebouwen verrijzen. Niets dan banken en nog eens banken. Rotterdamse Bank, Nederlandse Bank, Nederlandse Handel Mij., Incassobank, enz. Het een al mooier en luxueuzer dan het andere. En waar die lui al de spullen stapels serviesgoed b.v., waar een ander niet aan kan komen, worden ter completering van de inventaris ter beschikking gesteld. Ook gaat men blijkbaar uit van het overigens zeer gezonde regeet, dat wat het zwaarst is ook het zwaarst moet weteren. Tenminste, tot deze conclusie kwamen we, toen we in de pers lazen, dat op de uitvoeringsplannen van verschillende in uitvoering zijnde woningblokken bezuinigd moest worden, omdat anders de bouwkosten te hoog zouden worden. Verschillende volstrekt onnodige voorzieningen zoals bakkamers, kinderspeelplaatsen, gezamenlijke wasgelegenheden voor de huisvrouw, enz. zouden niet worden uitgevoerd omdat dit een te grote verspilling van kostbaar materiaal zou zijn en omdat daardoor, zoals reeds gezegd, de bouwkosten te hoog zouden worden.

Er gaat een spook over de wereld, het spook van het Communisme! Maakt dit spook voor de bezittende klasse, tot een grote stuwende kracht van de strijdende arbeidersklasse.

VAN DE MAASKANT

Het is goed wonen in een stad van werkers, zoals Rotterdam wel eens genoemd wordt. Je merkt dagelijks, dat we vooruit gaan. Dat er wat verdiend wordt en doordat er wat verdiend wordt, er ook aan de wederopbouw gewerkt wordt. Loop maar eens door de stad en je ziet rondom allemaal van die grote reuze panden van bankgebouwen verrijzen. Niets dan banken en nog eens banken. Rotterdamse Bank, Nederlandse Bank, Nederlandse Handel Mij., Incassobank, enz. Het een al mooier en luxueuzer dan het andere. En waar die lui al de spullen stapels serviesgoed b.v., waar een ander niet aan kan komen, worden ter completering van de inventaris ter beschikking gesteld. Ook gaat men blijkbaar uit van het overigens zeer gezonde regeet, dat wat het zwaarst is ook het zwaarst moet weteren. Tenminste, tot deze conclusie kwamen we, toen we in de pers lazen, dat op de uitvoeringsplannen van verschillende in uitvoering zijnde woningblokken bezuinigd moest worden, omdat anders de bouwkosten te hoog zouden worden. Verschillende volstrekt onnodige voorzieningen zoals bakkamers, kinderspeelplaatsen, gezamenlijke wasgelegenheden voor de huisvrouw, enz. zouden niet worden uitgevoerd omdat dit een te grote verspilling van kostbaar materiaal zou zijn en omdat daardoor, zoals reeds gezegd, de bouwkosten te hoog zouden worden.

Er zijn lieden, die het hiermede niet eens zouden kunnen zijn, doch die zouden

dan werkelijk helemaal in het ongelijk staan. Want zeg nu zelf eens, brengt zo'n blok woningen nu 8½ miljoen gulden winst op per jaar? Neen, natuurlijk niet en dat doet zo'n bank wel. De Rotterdamse Bank b.v. publiceerde over 1947 een winst-saldo van ruim 8½ miljoen gulden. Dan is het dus ook logisch, dat je er een paar centen tegen aan gooit om een mooi onderkomen voor zo'n instelling te bouwen en moeten de arbeiders het in godsnaam maar met wat minder doen. Tja, wat het zwaarst is moet dan maar het zwaarst wegen.

Ofschoon het dus werkelijk goed gaat in onze werkersstad, heb je toch altijd van die lui die ontevreden zijn met hun lot. Daar heb je b.v. de kolenbezorgers. Die verdienen zo plus minus f 42.50 per week. Het is weliswaar niet te veel, doch het is toch mooi geld. Nu willen ze meer loon, minstens f 50.— per week, en omdat ze nou niet vlug genoeg hun zin hebben gekregen, zijn ze in staking gegaan.

De gezamenlijke brandstoffenhandelaars zijn heus zo kwaad niet. Die willen wel meer loon geven, doch ze kunnen dit niet, gebonden als ze zijn aan prijs- en loonvoorschriften. Zo'n maand of acht geleden is dit chapter reeds aan het College van Rijksbemiddelaars voorgelegd, die het in studie hebben genomen. Nu weet een ieder toch wel, dat je iemand die studeert niet moet storen. Anders komt er van zijn studie niets terecht. Trekken die kolenwerkers zich wat van aan. Die hebben nou de tactiek van een ouwerwetse struikrover in toepassing ge-

bracht en met de revolver op de boord stoteling geëist „je geld of je leven“. Hadden die lui nou nog niet even kunnen wachten?

Met dat al zijn er van de gezamenlijke Rotterdamse kolenbezorgers zo ongeveer de helft in staking gegaan. Alleen ziekenhuizen en dergelijke instellingen worden nog van kolen voorzien, voor al het andere, inclusief de bakkerijen, geldt de staking. Een instelling, de Ver. Brandstoffenhandel, was verstandiger. Die gaf zijn mensen reeds enkele weken tevoren een soort prestatietoelage. Daar zijn de arbeiders tot op heden nog aan het werk, hoewel er wel enkelen zich bij de stakers hebben aangesloten, omdat ze weigeren met politie op hun wagen te rijden. Maar zelfs met deze prestatietoelage zijn de stakers niet tevreden. Die aanvaardden ze niet, al zou ze worden gegeven. Ze eisen meer loon en geven te kennen, dat ze nu al lang genoeg gewacht hebben. Bijna onnodig er aan toe te voegen, dat deze staking als „wild“ beschouwd wordt en Unieverkeer er geen steun aan verleent. De bakkerijen komen door deze staking lelijk in de knoei te zitten en het is niet denkbeeldig, dat hierdoor binnen afzienbare tijd de broodvoorziening in het gedrang komt. Het bestuur van de moderne bakkersgezellenbond, altijd actief, kwam dan ook deze week in vergadering bijeen teneinde de ontstane situatie te bespreken. En met slechts twee stemmen tegen, wanneer onze zepsman ons juist heeft ingelicht, besloot zij haar leden te adviseren, indien nodig, zelf de voor hun bakkerijen benodigde kolen af te halen en te vervoeren.

Opwekken tot onderkruiperswerk noemt U dat? Wel neen, dit is handelen in het algemeen welzijn. Als U dit niet begrijpt, dan staat U heus aan de verkeerde kant hoor!.....

De stakers zijn vol goede moed. Ze hebben een stakerscomité uit hun midden gekozen, dat, zij het ook gezamenlijk met de E.V.C., de verdere actie zal verzorgen.

Onze propaganda actie

Denken onze abonné's er aan degenen die zij nu vier weken een krant hebben bezorgd, nog even op te zoeken en te pogen hen als lezer op de krant te winnen?

En verder, denken onze bezorgers van Spartacus in Amsterdam, Rotterdam en Den Haag er aan, de vaste week-lezers nu de komende vier weken twee exemplaren te bezorgen, met verzoek het tweede exemplaar uit te zetten, bij vrienden en kennissen, waarvan zij verwachten, dat zij belangstelling voor Spartacus zullen hebben?

Aan het werk voor de krant, vrienden. We moeten het zelf en met elkaar doen.

Redactie.

Momentopnamen van de dollar

De zoleet

als ze in de dure restaurants komen, worden ze eenvoudig niet bediend.

„Kunnen de negers studeren, krijgen ze gelegenheid om zich maatschappelijk op te werken?“ „O, hier in het Noorden zeker, er zijn verschillende universiteiten, die negers toelaten, voorover deze de middelen hebben om te studeren. Er zijn ook neger-tandartsen en dokters, maar ze krijgen geen betalen onder hun patiënten en de gekleurden kunnen meestal minder dan de blanken, dus ze kunnen natuurlijk nooit de hoge levensstandaard bereiken, die hun blanke collega's krijgen.“

Meisjes, die verpleegster willen worden, kunnen scholen bezoeken speciaal voor kleurlingen en later kunnen ze in de praktijk gaan in negerziekenhuizen. Een blanke verpleegster wast niet graag een gekleurde patiënt. Maar wettelijk hebben ze allemaal, gelijke rechten hier. Amerika is een vrij land.....

x-x-x-x-x

Iedere stad in dit vrije land heeft zijn negerwijk en die biedt geen vrolijk aanzicht. Men ziet er de oudste huizen, vuil, verwaarloosd, overbevolkt. Ze krijgen eenvoudig geen gelegenheid, om beter te gaan wonen, want de betere buurten latef geen negerbewoners toe. Men verhuurt niet graag

amers aan negers, want dat betekent, dat andere negerbewoners zouden vertrekken. Een rijke neger is een zeldzaamheid. Hoewel de neger-arbeider in dezelfde vakbond is georganiseerd als de Amerikaanse, behoort hij toch eigenlijk tot een lagere klasse. Hij leeft en werkt bij de gunst van de Amerikanen.

Nog niet zo heel lang geleden werden de negers in het Zuiden van Amerika als slaven verocht om op de katoenplantages te werken. In de burgeroorlog, tussen Noord en Zuid, zijn zij door de overwinning van het Noordelijk leger, onder aanvoering van Lincoln, bevrijd. De Noord-Amerikanen doen het voorkomen, alsof deze oorlog de humane motieven, afschaffing van slavernij, voortgesproken is. Inderdaad, de inzet was het negerprobleem, maar niet om hen als mens te erkennen en mensenrechten te geven. In het Noorden, waar de industrie zich ontwikkelde, was een norm tekort aan loonarbeiders. In dit tekort moest de neger voorzien.

De moderne industrie kan onmogelijk op slavenarbeid berusten, zoals het in de plantage-landbouw was. Deze industrie behoeft loon-slaven. En waarom? Het antwoord is vrij eenvoudig. De plantages in de zuidelijke staten kochten de arbeiderskracht der slaven niet per dag maar voor

zijn leven, d.w.z. zij kochten de gehele mens. Eerstens waren zij nu verantwoordelijk voor zijn gehele bestaan, ziekte of dood betekende een groot verlies. Ten tweede vereiste het een veel groter kapitaal dan de koop der arbeiderskracht per dag of per week.

De industrie kon dus moeilijk met slavenarbeid werken en daarom liep het hart van de vroege Amerikaanse kapitalisten over van liefde voor de vrijheid der slaven.

Toen dezen eenmaal „bevrijd“ waren kregen zij heimwee naar de vroegere plantages, wat nog in verscheidene van hun liederen tot uitdrukking komt.

Wat de zogenaamde „bevrijding“ van de negers betreft, kwamen ze feitelijk van de regen in de drup. Voor de blanke arbeiders waren ze natuurlijk geweldige loondrukkers. Zij hadden immers tevoren nooit geld in hun handen gehad, dus ze konden met ieder loon afgescheept worden. Zo kunnen we verklaren, hoe onder de arbeiders de „rassenhaat“ ontstond, die dus eigenlijk tot zuiver economische matieven terug te voeren is. Daar de negers nooit anders dan een onderdanig slavenbestaan gekend hadden, werden ze met de vuilste en meest ondanbare baantjes belast. Daardoor beschouwde men hen in het Noorden vanzelf als wezens, van een lagere orde. Zolang er economische ongelijkheid bestaat, zal het negerprobleem blijven bestaan en zelfs dan nog zal het voor vele Amerikanen moeilijk zijn, om zich te bevrijden van, wat in de loop van de tijd als een dom vooroordeel in hun geest is vastgeroest.

Spartacus Vacantie-Week

Aan de leden en vrienden van Spartacus.

Kameraden.

Evenals het vorige jaar wordt wederom een Spartacus-vacantieweek georganiseerd. In de eerste week van Augustus was het niet mogelijk de beschikking over een goede inrichting te krijgen. Na veel moeite is het ons tenslotte gelukt, beslag te leggen op „Het Plankenhuis” te Putten op de Veluwe en wel van 7 tot 14 Augustus.

De omgeving van Putten is, in een woord gezegd, schitterend. We zullen ons een week te midden van bossen en heide bevinden, waar we uren kunnen dwalen. Een omgeving waar alles te genieten is.

Enkele leden van de werkgroep, die de vacantieweek organiseren hebben het kamphuis bezocht en geven hieronder hun indruk weer. Het huis bevat vier zalen die elk gelegenheid tot slapen bieden aan ongeveer twintig personen. Alles is uitstekend ingericht en goed onderhouden. Goede bedden en elke slaapzaal heeft openslaande ramen. Op de zalen

zijn vaste wastafels. Bovendien zijn er in het gebouw twee douche-cellen. Beneden is een grote zaal waarin de maaltijden worden gebruikt. Die zaal is tevens geschikt, om bij regen — laten we geen regenweer krijgen — als ontspanningsgelegenheid te dienen.

Het huis kan 80 tot 90 personen herbergen.

De prijs voor de gehele week bedraagt f 25.— per persoon; kinderen tot 10 jaar f 12,50 per persoon.

Kameraden die met een eigen tent willen komen betalen f 20.— per week en per persoon.

In vergelijking met de prijs van het vorige jaar, zal dit voor velen hoog lijken. De organisatie is echter anders dan het vorige jaar. Toen moesten de deelnemers ten dele op eigen verzorging rekenen. Zo waren de broodmaaltijden geheel overgelaten aan de deelnemers en moesten zij die dus ook zelf bekostigen. Thans is alles, maar dan ook alles, inbegrepen, zelfs bediening en schoonmaak. Wij zijn dus in volledig pension. Natuurlijk moeten bonnen worden ingeleverd. Daarover later meer. Alle maaltijden worden ge-

meenschappelijk genuttigd in de eetzaal. Wij hebben nu een goede tijd van voorbereiding. Alles zal dus beter dan voorheen kunnen worden geregeld. Maar de opgaven moeten juist daarom nu ook zo snel mogelijk worden ingezonden. Daarvoor zijn nog twee klemmende argumenten. Ten eerste: wij moeten binnenkort een waarborgsom betalen, evenals het vorige jaar; ten tweede: het aantal plaatsen is toch eigenlijk beperkt en dus, wie het eerst komt, het eerst maalt.

Men geve zich dus direct op en zende tevens de eerste drie gulden aan de penningmeester van de werkgroep toe. Volgens moet er voor worden gezorgd, dat einde Maart in totaal f 6.— is gestort, in April f 9.—, in Mei f 12.— en zo vervolgens, tot een bedrag van f 15.— per persoon; eventueel voor deelnemers beneden 11 jaar, de helft van deze bedragen.

De rest mag dan op de eerste vacantedag worden afgerekend.

Wij komen gaandeweg met nadere mededelingen in Spartacus.

De werkgroep:

LEEN VAN DER JAGT.

Van Beuningenstraat 90 I, A'dam-W.

C. v. d. KUIL, penningmeester,

1e Oosterparkstraat 127 II, A'dam-O.

Critiek

Uit de bieven, die de redactie regelmatig bereiken, mag zij de tot voldoening stemmende conclusie trekken, dat ons blad met aandacht wordt gelezen. Wij plaatsen dan ook gaarne de hieronder volgende kritiek, die ons door een der lezers ter plaatsing werd aangeboden.

De scheidingslijn.

In Spartacus No. 3, Januari '48, schrijft U in het artikel „De klasse groeit in de strijd”, o.a. het volgende.

„Al is zijn arbeidskracht met enkele uren loon hersteld, het belet de arbeider niet om acht of tien of zelfs meer uren per dag te arbeiden. Deze meer-arbeid, het aantal uren, dat hij werkt boven het herstel van zijn arbeidskracht, dient om alles en allen, die geen product voortbrengen te voeden en te onderhouden.

Hiervan moeten worden onderhouden: koningen, keizerse dictators met hun gevolg, ministerraden en kamerleden, het ontzaglijke leger van bureaucraten, onderwijzers, doctoren, advocaten en rechters, kooplieden, handels-agenten en bankiers, universiteiten en scholen, het gehele leger, met z'n generaals en soldaten, z'n oorlogsbodems, kanonnen, tanks en vliegtuigen, z'n chemische laboratoria om gifgassen atoombommen te maken, het herstel van alle machines, kortom de gehele maatschappij.

Hier trekt U de scheidingslijn tussen de twee klassen, tussen aan de ene zijde de „handarbeiders” en aan de andere zijde alle overige leden der maatschappij. Hierbij komen de hoofd-arbeiders en ook alle andere arbeiders, die niet werkzaam zijn in bedrijven, voor directe consumptie (voeding, kleding enz.) in dezelfde rubriek als de parasieten, wat mij economisch niet juist voorkomt. M.i. loopt bedoelde lijn tussen hand- en hoofd-arbeiders enerzijds en alle geen productieve arbeid verrichtende personen anderzijds, waarbij ik dan onder productieve arbeid ook versta die arbeid, die nodig is om de arbeiders, als door U

bedoeld, te kweken (zie het vervolg van Uw artikel in „Spartacus” van 24 Januari.)

Wij kunnen ons voorstellen, dat er kritiek is gevolgd op bovenbedoelde passage. Echter de bedoeling om een scheidingslijn tussen de klassen aan te geven, lag niet in de strekking van het artikel. De bedoeling was te laten zien, wat of er allemaal van het meer-product af moet. In onze artikelen over „de arbeidskracht” zijn wij hierover uitvoeriger geweest. Daar hebben we er op gewezen, dat transport en distribuerende bedrijven feitelijk verlengstukken zijn van de fabriek en alles wat aangewend wordt om de arbeidskracht en het productie-apparaat te vernieuwen en uit te breiden als productieve arbeid moet worden beschouwd. En dat is natuurlijk ook het geval met onderwijzers, leraren, doctoren enz. Legerbenodigdheden vallen hier b.v. al direct buiten, zij vallen buiten het circulatie-proces, ze behoren tot de improductieve consumptie.

Om nu echter de scheidingslijn tussen hoofd en hand-arbeiders enerzijds en geen productieve arbeid verrichtende personen anderzijds te trekken, om te bepalen wie parasiet is of niet, lijkt ons ook niet juist. Volgens deze maatstaf zou de arbeider, die in een munitie-fabriek werkt, een parasiet zijn en een auteur, wiens boek verfilmd wordt en daarvoor een vorstelijk honorarium ontvangt of een hoog geplaatst ingenieur zouden geen parasieten zijn. Waar het parasiteren precies begint is even moeilijk aan te geven als wie arbeider is of niet. Sommigen, (we behoeven niet te vragen wie dat zijn) trekken hieruit de conclusie, dat er dus geen klassen en parasieten bestaan. Op het gebied van andere wetenschappen dan de politiek-economische is men echter niet zo dom, of liever stelt men zich niet zo dom aan. De onmogelijkheid om precies de grens te bepalen tussen het dieren- en plantenrijk heeft nog nooit een bioloog er toe gebracht nu ook maar te verklaren, dat er geen dieren en planten zijn. Indien men echter behoefte heeft aan een definitie dan zouden wij willen bepalen, dat ieder die gedwongen is zijn arbeidskracht te verkopen tegen een bedrag,

dat hem niet in staat stelt deel te hebben aan de gemiddelde welvaart, is arbeider en geen parasiet. Doch zoals gezegd, het was ons in het artikel niet te doen om een definitie, doch om te laten zien wat de betekenis is van het meerproduct, waarover de arbeider geen enkele zeggingschap heeft.

Spartacus op de Vesuvius

6de verantwoording Januari '48.

PERFONDS.

J. L. f.0,50, S. H. f.0,50, J. V. f.1.—, J. de G. f.1.—, J. de G. f.2,50, H. G. L. f.10.—, S. D. M. f.1.—, B. N. f.2,50, O. S. f.2,50, J. V. f.10.—, N. A. f.2,50, Wed. W. f.1.—, allen te A.
Th. M. te B. f.15.—, P. K.-M. te B. f.10.—, S. O.-M. te H. f.15.—, Totaal f.75.—.

Verder ontvingen wij nog:

J. B. te A. f.1.—, F. B. te A. f.1,25, H. te A. f.0,75, H. S. te D. f.0,50, J. C. te B. f.10.—, J. C. te B. f.10.—, O. J. te A. f.1.—, van S. te A. f.0,50, Totaal f.25.—.

In Januari werd via „De Vlam” ontvangen: v. d. T. te R. f.0,50, J. F. v. R. te B. f.1,50, A. V. te Z. f.3,00, H. S. te A. f.0,45, A. K. te S. f.0,45, W. H.-S. te A. f.0,45, A. G. te A. f.0,45, H. S. te D. f.2,95, W. K. te R. f.0,45, A. Z. te S. H. f.1.—, H. v. d. W. te S. Gr. f.0,50, A. B. te A. f.0,45, L. D. te R. f.0,45, J. H. te R. f.0,45, H. B. te W.a.Z. f.0,45, M. H.-L. te V. f.1,00, L. v. d. B. te V. f.0,50, D. C. te L. f.1,50, G. M. L. te R. f.0,50, E. B. te B. f.2,50, R. v. D. te S. Gr. f.1,35, J. t. V. te A. f.0,50, A. W. te R. f.0,45, J. H. B. te Z. f.0,45, T. d. J. te B. f.1,80, Fl. de R. te R. f.1.—, F. v. d. H. te A. f.1,50, S. v. S. te IJ. f.2.—, R. L. W. te A. f.1,10, Totaal f.29,65.

Vorige verantwoording f.736,56.

Totaal generaal f.866,21.

21 FEBRUARI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 8

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f.1,50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Arbeidersstrijd — Waarvoor?

De staking heeft in de moderne maatschappij, met haar nauw vervlochten economisch leven, een geheel andere uitwerking gekregen dan vroeger. Zolang een stakingsactie tot enkele afzonderlijke bedrijven beperkt blijft, wordt het economisch leven, dat als een geheel werkt en ook beheerd wordt, nauwelijks gehinderd. De tactiek van de heersende klasse is dan ook, om de kleine stakingen te lokaliseren en te beperken. Zo is de toestand op het ogenblik in Nederland. Natuurlijk streven de arbeiders op de duur er naar, hun acties met elkaar te verbinden. Ze stoten daarbij op de weerstand der erkende vakverenigingen, die met de invloed, die zij toch nog steeds op hun leden hebben, dit trachten te voorkomen. De niet erkende vakvereniging, de E.V.C., voert wel een propaganda, die op uitbreiding der acties is gericht, maar waar de leiding der staking, juist daardoor, aan de E.V.C. wordt toevertrouwd, doet zij niet anders dan de actie beperken. Hoe zou het ook anders kunnen; want welke vakvereniging is in staat om grote, uitgebreide stakingen te financieren?

Zo zou, als geen andere wegen konden worden gegaan, de staking tot een stomp en nutteloos wapen zijn geworden. De geschiedenis van de arbeidersstrijd, ook die uit de laatste tijd in Nederland, leert evenwel, dat de arbeidersstrijd, waar het oude uitgetreden pad der vakbeweging in een doodlopend slop voert, nieuwe wegen vindt. De arbeiders in de bedrijven vinden elkaar en vormen in de strijd een eenheid, buiten alle vakverenigingen en partijen om, en ze zullen ook over alle bedrijven heen, door hun afgevaardigden, in de strijd hun eenheid vinden. De zelfstandige strijdorganisatie der arbeiders, die hen in staat stelt het stakingswapen tegenover de gehele heersende klasse te hanteren, moet er komen, zo spoediger naar mate de arbeiders de noodzaak er van inzien.

Ook zonder deze eigen strijdorganisatie, nog onder de invloed der vakverenigingen en in hun ideologie bevangen, komen de arbeiders tot grote algemene stakingen. De massale stakingen in Frankrijk, tegen het einde van het vorige jaar, geven daarvan

het beste voorbeeld. Met onweerstaanbare kracht goldten ze door het gehele land. De grote nood bracht de arbeiders tot een eensgezind optreden. De strijd was gericht tegen de regering, die door haar loon- en prijspolitiek elke andere uitweg om aan de noodtoestand te ontkomen, had afgesneden.

De actie kreeg daardoor een uitgesproken politiek karakter. Maar toen de regering pas goed onder druk was gezet, was een iets lossen maken van de strenge wettelijke maatregelen, die loonsverhogingen onmogelijk maakten, voldoende voor de leiding der vakverenigingen, om de arbeiders weer aan het werk te sturen.

Door deze gang van zaken wordt de eigenaardige positie, waarin de arbeidersklasse verkeert, fel belicht. Terwijl de grote massa der arbeiders nog vasthoudt aan de oude wijze van strijd voeren, zich organiseert in de vakvereniging en de leiding van haar strijd, van de staking, aan deze toevertrouwt, heeft zich de organisatie van de heersende klasse met reuzenschreden verder ontwikkeld. Niet meer de afzonderlijke ondernemer, zelfs niet meer de grote kapitaalmaatschappijen, tot trusts en monopolies verbonden, staan tegenover de arbeiders, als ze de strijd moeten aanbinden voor het verzekeren van dragelijke loon- en arbeidsvoorwaarden. De heersende klasse heeft haar eenheid gevonden in de nationale staat. Ze is zelfs bezig de verschillende staten tot statenblokken aan te smeden, die niet alleen in de imperialistische machtsstrijd en de concurrentiestrijd der landen onderling als een eenheid optreden, maar ook tegen de arbeiders.

De regeringen nemen de zaken der ondernemers waar, als zij een grens stellen aan het loonpeil. Ze doen het ook; door te proberen de kosten van het levensonderhoud te fiseren, door de zogenaamde prijsbeheersing en andere wettelijke maatregelen ter ordening van het economische leven. Het geheel dient er toe, om de winst en kapitaalvorming der kapitalistische ondernemingen zo gunstig mogelijk te doen zijn. Het gevolg is, dat alle machtsmiddelen worden aangewend, om de lonen laag te houden, maar dat er van een prijsbeheer-

sing niets terecht komt, wanneer de ondernemers kunnen aantonen, dat de gebonden prijs de winst in gevaar brengt.

Met deze gehele ontwikkeling, waarvan wij in het voorgaande alleen een klein gedeelte konden laten zien, heeft de strijd der arbeiders geen gelijke tred gehouden. Dat ligt niet in de eerste plaats aan de vorm van de organisatie, waarmee de strijd wordt gevoerd, maar aan een tekort aan inzicht over de voorwaarden waaraan een strijd, die tegen deze nieuwe situatie is opgewassen, moet voldoen. Wij zijn er van overtuigd, dat de arbeidersklasse door vallen en opstaan haar weg zal vinden. Zij zal ook leren zien, dat zij haar strijd moet voeren tegen de centrale macht van de heersende klasse, de regering, en dat daarvoor een andere eenheid, een andere organisatie, uitgaande van de bedrijven, gevonden moet worden.

Maar onafscheidelijk verbonden daarmee is een verandering van de doelstelling van deze strijd. Het inzicht groeit, dat het in wezen niet meer gaat om een paar centen loonsverhoging of andere onderdelen van de arbeidsvoorwaarden — ze hebben geen betekenis meer tegenover de loon- en prijspolitiek der regeringen — maar om de rechts- en machtspositie der arbeiders ten opzichte van het bepalen van de algemene loon- en arbeidsvoorwaarden; beter gezegd: van de algemene levensvoorwaarden in de maatschappij.

Wordt dit in arbeiderskringen eenmaal goed begrepen, dan ondergaat de arbeidersstrijd ook een grondige verandering. Het wordt een machtsstrijd, met het uitgesproken doel om de maatschappelijke verhoudingen te veranderen. Dat is dan een politieke strijd bij uithemendheid, maar een, zoals alleen de arbeidersklasse zelf kan voeren. Het is tenslotte een strijd om de macht, om het veroveren van een nieuwe maatschappij, waarin niet meer het winstprincipe geldt, maar een die beheerst wordt door het streven om in de menselijke behoeften te voorzien.

De nieuwe organisatie van de arbeidersstrijd en het bewust worden van het nieuwe doel, waarvoor deze strijd moet worden gevoerd, zijn onafscheidelijk aan elkaar verbonden. Ze moeten als een geheel tot klaarheid worden gebracht, in de hoofden der arbeiders en zich manifesteren in de daadwerkelijke opbouw van de organisatie. Daarbij is de politieke propaganda van de

Werft abonné's voor „Spartacus”